

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2019 r.,

sprawy **P. M.**

skazanego z art. 294 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. K. - Kancelaria
Adwokacka w K., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem
złotych), w tym 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Tak istotne zawężenie kontroli w trybie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia siłą rzeczy zobowiązuje autorów kasacji do precyzyjnego formułowania zarzutów, jak też ich zharmonizowania z argumentacją zawartą w uzasadnieniu kasacji. Nie bez racji ustawodawca

w art. 526 § 2 k.p.k. wprowadził tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji. Przymus ten, jak wskazuje się w doktrynie, wiąże się z potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg kasacyjnych, zarówno formalnego jak i merytorycznego. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że co prawda w niektórych swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy dopuszcza stosowanie w postępowaniu kasacyjnym unormowania z art. 118 § 1 k.p.k., obligującego do odczytywania rzeczywistego znaczenia czynności procesowej według treści złożonego oświadczenia, niemniej treść kasacji złożonej w niniejszej sprawie, w zakresie postawionych w niej zarzutów naruszenia art. 101 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz naruszenia „prawa oskarżonego do samodzielnej obrony”, w znaczny sposób utrudnia, niemal uniemożliwia prawidłowe odczytanie ich znaczenia. Autor kasacji nie spełnił podstawowego, ustawowego wymogu z art. 526 § 1 k.p.k., gdyż nie sprecyzował na czym polegają zarzucane uchybienia. Zarzuty są sformułowane w sposób dalece nieprecyzyjny. Autor kasacji nie wykazał również ewentualnego wpływu uchybienia na treść orzeczenia, nie przytacza też żadnej merytorycznej argumentacji na poparcie swych twierdzeń, a powołane w uzasadnieniu kasacji orzecznictwo nie przystaje w żaden sposób do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Nie budzi tymczasem jakichkolwiek wątpliwości, że nakaz sformułowania zarzutu rażącego naruszenia prawa, zobowiązuje stronę wnoszącą kasację do jego precyzyjnego określenia. W realiach sprawy, co należy podkreślić, również szczegółowa analiza akt sprawy nie daje żadnych podstaw do uznania, iż Sąd Apelacyjny w [...] dopuścił się uchybień wskazanych w kasacji. Trafne w tym zakresie jest stanowisko Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. z pisemnej odpowiedzi na kasację (por. 2 – 3 tego dokumentu). Ubocznie należy przy tym zauważyć, że wskazany przez Autora kasacji art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., nie określa skutków w postaci nieważności orzeczenia, jak to w kasacji podaje jej Autor

Sąd Najwyższy w pełni akceptując, prezentowaną w pisemnej odpowiedzi prokuratora na kasację, ocenę postawionych w kasacji zarzutów, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.